

อนุชิตา เรนทอน 2553: การศึกษาการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ในภาษาไทย: ศึกษาตามแนวทฤษฎีต้นแบบ ปรัชญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์) สาขาภาษาศาสตรประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ หม่อมหลวงจรัสวิไล จรุงญโรจน์, อ.ค. 98 หน้า

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาความหมายอุดมคติของคำว่า ขโมย ในภาษาไทยของคนไทยตามแนวทฤษฎีต้นแบบ (prototype theory) เพื่อพิสูจน์ว่าการตีความความหมายของคำว่า ขโมย ของคนไทยนั้นแตกต่างกันหรือไม่ แต่ละองค์ประกอบทางความหมายมีค่าความสำคัญเท่ากันหรือไม่ และองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย ใดที่ได้รับความสำคัญมากที่สุด ในการจะตัดสินว่าพฤติกรรมใดกล่าวได้ว่าเป็นการขโมย กลุ่มประชากรในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้พูดภาษาไทยและนับถือศาสนาพุทธ โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มบุคคลทั่วไป กลุ่มที่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย กลุ่มที่เคร่งศาสนา จำนวนกลุ่มละ 30 คน โดยข้อมูลเพื่อการวิเคราะห์จะนำมาจากแบบสอบถามที่ประกอบด้วยเรื่อง 16 เรื่องที่มีองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย แตกต่างกัน

ผลการวิจัยพบว่ามีความสอดคล้องกับสมมติฐานบางส่วน ระดับความเคร่งครัดต่อข้อกฎหมายและศาสนาพุทธไม่ใช่ปัจจัยที่ทำให้แต่ละบุคคลตีความความหมายของคำว่า ขโมย ต่างกัน แต่ละองค์ประกอบทางความหมายของคำว่า ขโมย นั้นมีค่าความสำคัญไม่เท่ากัน กลุ่มบุคคลทั่วไปให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด ในขณะที่ผู้ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายให้ความสำคัญกับองค์ประกอบทางความหมายที่ว่า “รู้ว่าของนั้นยังเป็นสิทธิในความครอบครองของเจ้าของอยู่” มากที่สุด และกลุ่มผู้ที่เคร่งครัดต่อศาสนาให้ความสำคัญกับ “เจตนาให้เกิดผลร้ายต่อเจ้าของ” มากที่สุด กลุ่มบุคคลทั่วไปและผู้เคร่งครัดต่อศาสนาเรียงลำดับความสำคัญเหมือนกัน แต่กลุ่มผู้เกี่ยวข้องกับกฎหมายเรียงลำดับความสำคัญแตกต่างจากกลุ่มอื่น